

SHINJI IKARI, NEON GENESIS EVANGELION:

“LA CLAVILLA D’ENTRADA FA OLOR DE SANG, PERÒ TOT I AIXÍ AQUEST LLOC EM FA SENTIR TRANQUIL.
O SIGUI, QUE ENCARA NO HE ENTÈS RES”.

Una qüestió potser complexa és distingir què correspon lleixar a l’espai privat i què és afer públic. Connota, fet i fet, un munt de fato: l’amor, la cultura, l’economia política, les persones de l’entorn; la vida tal com la tenim consensuada a la nostra manera a cada moment i a cada raconet de món.

Gènere, classe, raça, edat, capacitat... Tot subratllant i atenent variables, superarem vicis i mitologies: comprenem que som sensibilitat, cossos, narrativa, matèria; i el que en diem energia –poc més.

La consciència de quines són les teues cartes –de quins papers ocupes en esta magrana de meravelles i d’opressions contradictòries que és el món– hauria de ser punt de partida innegociable; també que la transmissió del coneixement d’estes consciències siga normal i desitjable. Inevitable, des de la perspectiva d’una societat que vulga fer del respecte, comunitarisme i saber pals de paller.

Altrament dit: que ni tothom té l’obligació de nàixer ensenyat ni ningú s’ha d’obligar a ensenyar... I alhora, si hom s’ensenyava una miqueta i ningú s’enganya a si mateix/a, no caldrà enfadar-se més.

EDMOND DANTÈS, EL COMTE DE MONTECRISTO:

“¿CREUS QUE M’AGRADA, SER EL COMTE DE MONTECRISTO? ÉS UN HOME TERRIBLE, SOVINT SENSE PIETAT. NO FUI JO QUI DECIDÍ ESDEVINDRE ESTE HOME. JO EN TENIA PROU D’ÉSSER N’EDMOND DANTÈS”.

L’esclau parla la llengua de l’amo; l’alteritzat, el llenguatge de qui el caricaturitza. Sovint esdevé més instintiu sentir que explicar; i a estes alçades no caldria que sobrevalorem el *logos*, tampoc.

Tocar. Observar. Callar. Escoltar. No saber –per no haver viscut el que ha viscut qui parla, per exemple– mola.

Permet-te caminar a les palpentos. Deixa que els engranatges del teu cap s'engeguin.

Fes de la cultura imprevisible meteorologia.